

Αὐτὴ εἶνε ἐν ὀλίγοις ἡ νέα τραγωδία τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου, ἥτις ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Νεαπόλεως.»

Πρωτοτυπία ἄκρα χαρακτηρίζει τὴν λαξευθείσαν διὰ τῶν στίχων τῆς ποιήσεως καὶ εἰς πολλὰ μέρη ἐγκατεσπαρμένην φιλοσοφίαν. Ἡ παραστατικὴ δύναμις τῶν στίχων εἶνε ἡ πρώτη καλλονὴ τῆς τραγωδίας. Εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς περικλείεται πλοῦτος καλαισηθίας. Ἡ ἐξέχουσα ὁμῶς ὑπ' ὅλας τὰς ἐποφείας ὄλων τῶν ἄλλων εἶνε ἡ δευτέρα. Θαυμασία ἐπίσης εἶνε ἡ σκηνή, καθ' ἣν ὁ Ἀχάτης, ἀποβάλλων τὰ χρυσοποικίλτα ἐνδύματα λέγει:

*Εἰς τὴν στυλινὴν σου ταύτην ἐπιφανείαν
ποσάκις ἢ κακία ἐθεώρησε
τὴν εἰδεχθῆ μορφήν τῆς, ἣν ἀπατηλῶς
μὲ ὄψιν περιβάλλει θείας ἀρετῆς
ἢ αἴγλη τῆς ἀείμου στυλινθότου σου !»*

Τόσον πολὺ κλονίζου τὴν ψυχὴν οἱ στίχοι αὐτοί, ὥστε δύνανται νὰ ἐπαναφέρωσι πρὸς στιγμήν ἐσβεσμένην ἠθικὴν καὶ νὰ προκαλέσωσι κατὰ τοῦ χρυσοῦ τὸ μῖσος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔχουσι πωλήσει χάριν τῆς λάμπειας τοῦ καὶ μόνης τιμῆν καὶ ἀνθρωπισμὸν.

Ἐν γένει ἡ ἀειθρία τοῦ κ. Δημητρακοπούλου εἶνε μία ἐτι λαμπρῶν, ἥτις πλήρης αἴγλης ἐλαμψεν ἐν τῷ μίσῳ τοῦ ζοφεροῦ ὄριζοντος καὶ τοῦ πνευματικοῦ σκοτούς, ὅπερ ἰδημιούργησαν οἱ πικρομόντες ἐκμαλισταὶ τῆς ποιήσεως οἱ δῆμοι τῆς δυσμοίρου ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς οσηπυίας ἐμπνεύσεως οἱ ἀηδεῖς σάτυροι. Ἀπελακτίσθη πρὸς στιγμήν ὁ πικρὸν τὰς καρδίαις ἐφιέλτης τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ μία δασὺς ἀρχαίου κόσμου ἐμάγευσε πραγματικῶς καὶ ἐξήγησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θαυμαστῶν παντός διεφθαρμένης φαντασίας προϊόντας.

Ἡ κ. Νίκα πρῶτην φοράν ἐμφανιζομένη εἰς τὴν τραγωδίαν δι' ἐνὸς τόσον δεινοῦ ρόλου ἔκαμε πραγματικῶς θαύματα ! τοιοῦτόν τι δὲν ἀνεμένετο βεβαίως ἀπὸ μίαν ἠθοποιὸν ἐξόχως διαπρέπουσαν εἰς τὸ οἰκογενειακὸν δῶμα· ἡ εἰδικότης ἐμπνέει δυσπιστίαν, ὅταν ἀναγγέλλῃ, ὅτι θὰ κἀμὴ ὑπέρβασιν τῶν ὄρων τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς. Καλὸν ὁμῶς θὰ ἦτο νὰ διορθώσῃ ὀλίγον τὴν ἀπαγγελίαν τῆς, διότι εἰς μερικὰ μέρη λησμονεῖ ὅτι παίζει τραγωδίαν. Ἡ φωνὴ τῆς ἐπίσης δὲν ἔχει ἀκόμη τὸ κατάλληλον σθένος, ὅπερ ἀπαιτεῖ ἡ τραγωδία. Ὀλίγη ἀκόμη, δύοις πλαστικότητος εἰς τὰς διαφόρους στάσεις δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος. Αἱ δύο πτώσεις εἰς τὴν

σκηνὴν τῆς ὑδρίας καὶ εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τοῦ θανάτου πολὺ ἐπιτυχεῖς, καθὼς καὶ ἡ διὰ τῆς μιμικῆς ἐξωτερικεύσεις τοῦ ψυχικοῦ ἄλλοις τῆς Διδούς.

Ἡ Αἰνεῖα τῆς πρώτης διδασκαλίας δὲν ἦτο ἀντάξιος τοῦ ὑποδουμένου ἠθοποιοῦ.

Ὁ κ. Σταυρόπουλος ὡς Ἀχάτης ἠθροῖ ἀμθευσε κυριολεκτικῶς ! ὅλαί αἱ σκηναὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐπαίχθη ἔλαβον ἰδιόζουσαν ζωὴν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπροκάλεσε τὸν τὸν θαυμασμὸν τῶν θεατῶν τῆς Διδούς ἦτο ἡ ὑπόκρισις τῆς ὀκταετοῦς μικρᾶς Ἀσπασίας Τασόγλου, ἥτις ὑπεδύθη τὸν ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ἀσκανίου Ἐρωτα. Βλέμμα ἐκφραστικώτατον καὶ φωνὴ διαυγῆς, ἡ ὁποία προσέδωκεν περισσὴν χάριν εἰς τοὺς ἀπαγγελθέντας στίχους. Τὸ τελευταῖον σκηνικὸν καὶ ἡ θριαμβευτικὴ ἐκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ Ἐρωτος διὰ τὸ κατόρθωμά του ἠρμηνεύθησαν ἐν γλωττότατα.

Ἡ Ἀφροδίτη ὄχι καὶ τόσον καλὴ ἦτο καὶ ὀλίγον ἀμελεῖτος.

Ἡ ὑπόκρισις τῶν ἄλλων προσώπων σχετικῶς ἐπιτυχῆς.

Χρειαζέται ὁμῶς μεγαλειτέρα μελέτη, ἣν συνιστῶμεν εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ λαθόντα μέρος εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου πρῶτωπα. Μία γαστριμῶδι εἰς τοὺς στίχους κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ἐπιφέρει καίριον τραῦμα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς τραγωδίας. Προσοχὴ λοιπὸν !

Ὁ Τροβαδοῦρος.